

rigtigt udstedte, men i disse Attester staaer der tillige udtrykkelig, at den Paagjældende har aflagt Examen efter Loven af 19de Febr. 1857 — maaskee tager jeg feil af Datoen — og en ministeriel Resolution af 1863. Det fremgaaer altsaa af selve Attesten, at der ved Siden af den er en Examensattest, og det var dog den ærede Rigsdagsmands egentlige Indvendning imod Bestyrerens Attester, at de skulde lægge Dølgemaal paa Examensattesterne, og at saadanne private Attester kunde komme til at gaae og gjælde for at være offentlige Examensvidnesbyrd. Det var egentlig dette, som den ærede Rigsdagsmand indvendte imod Attesterne; men naar det nu af selve Attesten fremgaaer, at der desuden er en virkelig Examensattest, troer jeg, at Indvendningen allerede derved falder bort. Narfagen til disse private Attesters Tilblivelse ligger deri, at offentlige Myndigheder, som skulde bruge Seminarister, der have taget Afgangsexamen fra det private Seminarium, jevnlige have henvendt sig til Bestyreren for gjennem ham at faae speciel Kundskab om den paagjældende Dimittends Duellighed i de enkelte Fag. Det er ikke blot Segnesforstanderfaber, f. Ex., naar de skulde besikke Nogen til Skolelærer, men det er Præster og Provster, der have gjort dette, ja, selv Biskopper have forlangt saadanne Attester, og det er ikke skeet en enkelt Gang, men jevnlige. Deraf er det optaaet, at Bestyreren altid giver Eleven, naar han forlader Seminariet, ved Siden af den officielle Examensattest, en Attestation om, hvilke Characterer der i de forskjellige Fag kunne tilkomme ham efter hans Læreres Bedømmelse. Det er altsaa en privat Attest om hans Duellighed ved Siden af den offentlige. At der ikke er noget til Hinder for at give en saadan Attest, anseer jeg for aldeles afgjort. Det var i det Mindste for endeel Aar siden meget gængs i det juridiske Facultet ved Kjøbenhavns Universitet, at Candidaterne medbragte private Attester ved Siden af de officielle Characterer, og det kunde da hælde, at en Mand kunde faae en meget

god Attest fra en juridisk Professor, der havde examineret ham i en Videnskab, som han i Grunden havde bestaaet meget uheldigt. Jeg tilføjer, for ikke at blive misforstaaet, at jeg sigter til den Tid, da der ikke var specielle Characterer; jeg veed ikke, om der ogsaa siden gives saadanne private Attester. Naar nu den ærede Rigsdagsmand har rettet den Opfordring til Cultusministeren, at han skulde forbyde Bestyreren af Blaagaards Seminarium at udstede saadanne Attester, saa forekommer det mig, at denne Opfordring næsten er latterlig. Jeg veed ikke, hvorledes Justitsministeren skulde kunne forbyde en privat Mand at udstede Attester; dersom der ikke er noget Strafbart i dem efter Lovgivningen, kjende vi her ikke længere en saadan ministeriel Vilkaarlighed. Da Opfordringen er skeet her i Thinget, vil jeg for mit Vedkommende protestere imod, at den ærede Minister har mindste Ret til at følge en saadan Opfordring. Ja, den ærede Minister kan gaae en Omvei, han kan sige til den Paagjældende, at dersom denne ikke vil rette sig efter ham med Hensyn til Attesterne, saa faaer han ikke længere Lov til at holde Examen, men skal sende sine Elever til Aarhus, eller hvis Ministeren vil holde sin Examen i Thisted, da sende dem derhen. Den ærede Minister kan ogsaa opsigte ham den Capital, som en tidligere Minister har indrømmet ham af Sorø Academies Midler imod Prioritet i Seminariet, men Ministeren vil neppe betjene sig af saadanne Midler for at fremkalde Opfyldelsen af en Opfordring fra Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 6te Valgkreds, thi jeg troer, at den Kundskab, han har lagt for Dagen om Blaagaards Seminarium, er saa ringe, at hans Opfordring ikke fortjener Efterlevelse.

Formanden: Det ærede Medlem bragte i sine Udtalelser blandt Andet det Udtryk om nogle Dplysninger, som Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet havde fremført her i Salen ved Sagens tidligere Behandling, at de vare „falske“, og det ærede Medlem sagde